

ΕΤΟΣ 74ον

13 Σεπτεμβρίου 2026

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 37 (3824)

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἡ Εὐαγγελική περικοπή, ἡ ὁποία ἀναγινώσκεται στήν σημερινή θεία Λειτουργία, προέρχεται ἀπό τήν συνομιλία τοῦ Κυρίου μέ τόν Νικόδημο, ὁ ὁποῖος ἦταν διδάσκαλος τοῦ Ἰσραήλ καί μέλος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Μεγάλου Συνεδρίου. Ἡ περικοπή συνδέεται ἄμεσα μέ τήν σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ καί, ὡς ἐκ τούτου, ἡ Ἐκκλησία ὥρισε νά ἀναγινώσκεται κατὰ τήν Κυριακή πρὶν ἀπό τήν ἑορτή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Τό νόημα τῆς ἐπικείμενης ἑορτῆς τοῦ Σταυροῦ συνοψίζεται στούς τελευταίους στίχους τῆς περικοπῆς: «Γιατί, ὁ Θεός δέν ἔστειλε τόν Υἱό Του στόν κόσμον γιά νά καταδικάσει τόν κόσμον, ἀλλά γιά νά σωθεῖ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ».

Ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ

Ὅταν ἦλθε «τό πλήρωμα τοῦ χρόνου», ἡ ὥρα δηλαδή πού εἶχε καθορίσει ὁ Θεός, ἀπέστειλε τόν Υἱό Του στόν κόσμον (Γαλ. 4,4). Ἡ ἀποστολή αὐτή ἀναφέρεται στό μυστήριο τῆς θείας κενώσεως, τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου, τοῦ δευτέρου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ εἰσέρχεται στήν ἱστορική πραγματικότητα. Γίνεται Ἰησοῦς Χριστός, δηλαδή στήν υπόσταση, στό πρόσωπό Του ἐνώνεται ἀσυγχύτως καί ἀδιαιρέτως ἡ Θεότητα μέ τήν ἀνθρωπότητα. Χρίεται ἡ ἀνθρώπινη φύση Του ἀπό τήν θεότητά Του καί ἔτσι γίνεται Σωτήρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, «παγενοῦς τοῦ Ἀδάμ».

Θυσιάζεται ἐκουσίως ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί αὐτοπροσφέρεται ὡς λύτρο γιά τήν ἀναγέννηση καί σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἀναλαμβάνει τήν ἁμαρτία τοῦ κόσμου, τήν ὁποία καθηλώνει στόν Σταυρό Του, ἀντιπροσφέροντας σέ κάθε πιστό ἐν ἐλευθερίᾳ τήν ἀληθινή καί αἰώνια ζωή. Τοιοῦτοτρόπως, ὁ Θεός ἐκφράζει τήν ἄπειρη, ἀνέκφραστη καί ἀπερινόητη ἀγάπη Του γιά τόν ἄνθρωπο, ἀφοῦ μόνο στό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ συναντᾶται λυτρωτικά ὁ Θεός μέ τόν ἄνθρωπο.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. γ' 13-17)

«Ἴνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ»

Εἶπεν ὁ Κύριος· Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθῆναι δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

Συνάντηση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου

Ἡ συνάντηση αὐτή, ἡ ὁποία προϋποθέτει τὴν συγκατάθεση καὶ τὴν συνέργεια τοῦ ἀνθρώπου, γίνεται μέθεξη, κοινωνία, ἔνωση τοῦ κτιστοῦ μέ τοῦ ἄκτιστο. Ὁ φθαρτός καὶ πεπερασμένος ἄνθρωπος γίνεται, μέ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, ἅγιος, αἰώνιος, ἀθάνατος, πλήρης Πνεύματος Ἁγίου. Μετέχει ἀπὸ τὸν παρόντα βίο στὴν καινὴ κτίση, τὴν νέα δημιουργία καὶ ζωή, στὴν ἐρχόμενη Βασιλεία, τὴν ὁποία ἐπαγγέλλεται τὸ ἀψευδές στόμα τοῦ Κυρίου.

Ἐπομένως, ὁ Κύριος σαρκώνεται, γίνεται καὶ ἄνθρωπος, ὄχι γιὰ νὰ καταδικάσῃ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας, τοῦ διαβόλου, τοῦ θανάτου. «Ἴνα μὴ ἀπόληται»· γιὰ νὰ τὸν διαφυλάξῃ σῶον, ἀκέραιο, χωρὶς τὸν κατακερματισμό, τὴν διαίρεση, τὴν ἀπώλεια ποῦ ἐπιφέρουν ἡ φιλαυτία, ἡ ιδιοτέλεια, ἡ ἀδικία καὶ ἄλλες μορφές ἀστοχίας τῆς ἀνθρώπινης ἀφροσύνης. Ὁ Χριστὸς εἶναι χωρὶς καμμία διάκριση καὶ προσωποληψία (Ρωμ. 2,11) τὸ Φῶς καὶ ὁ Σωτὴρ ὅλων τῶν ἐθνῶν, ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου καὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων ποῦ ἐπιθυμοῦν τὴν σωτηρία τους καὶ πιστεύουν στό ἅγιο Ὄνομα Του.

Ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία τοῦ κόσμου

Γι' αὐτό καὶ ἡ λέξη κόσμος, ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται τρεῖς φορές στοὺς τελευταίους στίχους τῆς περικοπῆς μας, ἀποκτᾷ ἰδιαίτερη θεολογικὴ καὶ πνευματικὴ σημασία. Ἀρκετὰ συχνά στὴν Ἁγία Γραφή ἡ λέξη αὐτὴ ἔχει ἀρνητικὸ περιεχόμενο, ἀφοῦ σημαίνει τὸ κοσμικὸ φρόνημα, δηλαδὴ τὴν ἀλλοτρίωση καὶ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό, τὴν ἐχθρότητα ἢ ἀδιαφορία ἔναντι τοῦ θελήματος καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ, τὴν ὑποδούλωση στὴν φθορά καὶ τὴν ματαιότητα. Ὅμως στὴν πε-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος: Κανείς δέν ἀνέβηκε στόν οὐρανό, ἐκτός ἀπό ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶναι στόν οὐρανό. Καί ὅπως ὁ Μωυσῆς ὕψωσε τό φίδι στήν ἔρημο, ἔτσι πρέπει νά ὑψωθεῖ καί ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου, ὥστε ὅποιος πιστεύει σέ αὐτόν νά μή χαθεῖ, ἀλλά νά ἔχει αἰώνια ζωή. Γιατί, τόσο πολύ ἀγάπησε ὁ Θεός τόν κόσμο, ὥστε προσέφερε τόν Υἱό του τόν Μονογενή γιά νά μή χαθεῖ ὅποιος πιστεύει σέ αὐτόν, ἀλλά νά ἔχει αἰώνια ζωή. Γιατί ὁ Θεός δέν ἔστειλε τόν Υἱό του στόν κόσμο γιά νά καταδικάσει τόν κόσμο, ἀλλά γιά νά σωθεῖ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

(Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ρικοπή μας, καθώς καί σέ ἄλλα σημεῖα τῆς Γραφῆς, κόσμος σημαίνει τήν δημιουργία τοῦ Θεοῦ, ὡς ἔκφραση τῆς ἀγάπης, τῆς δυνάμεως, τῆς σοφίας, τῆς δόξης Του.

Καί κορωνίς αὐτοῦ τοῦ κόσμου εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰκόνα τῆς ἀρρήτου δόξης τοῦ Θεοῦ, «εἰ καί στίγματα φέρει πταισμάτων» (Νεκρώσιμος Ἀκολουθία). Γί' αὐτό ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι «οἷός τις κόσμος δεύτερος», σάν ἕνας δεύτερος δηλαδή κόσμος πού νοσηματοδοτεῖ καί τήν υπόλοιπη δημιουργία, «ἄγγελος ἄλλος, βασιλεύς τῶν ἐπὶ γῆς, βασιλευόμενος ἄνωθεν, ἐπίγειος καί οὐράνιος, πρόσκαιρος καί ἀθάνατος». Ὁ Κύριος Ἰησοῦς εἶναι ἡ σωτηρία καί ἡ εὐκοσμία τοῦ κόσμου, ὁ Ὅποιος κοσμεῖ καί ἀντιδοξάζει μέ τό ἄρρητον καλόν καί κάλλος αὐτοῦς πού τόν δοξάζουν ὡς Θεό καί Σωτῆρα ὡς ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

Νέες ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΣΥΝΑΞΑΡΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Εἰσαγωγή - Απόδοση - Σχόλια: Γεωργίου Δ. Παπαδημητρίου
(Α' ἔκδ., σῆμα 17x24 ἐκ., τόμ. Α', σελ. 736, τόμ. Β', σελ. 544, τόμ. Γ', σελ. 592)

Ἡ ἀνάγνωση καί ἡ μελέτη τῶν βίων τῶν Ἀγίων συνιστοῦν ἐξαιρετική πνευματική ἐργασία τόσο γιά τόν κάθε χριστιανό, ὅσο καί γιά ὁλόκληρη τήν Ἐκκλησία. Ἡ πνευματική κληρονομιά τῶν Ἀγίων ἀποτελεῖ συνιστώσα οἰκουμενικῆς καί παγκόσμιας ἐμβέλειας, καθώς οἱ Ἅγιοι εἶναι ἀθθεντικοί ἀναζητητές τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς, τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ καί τῆς οὐσιαστικῆς ἐλευθερίας τῆς ἀνθρώπινης συνείδησης.

13 Σεπτεμβρίου 2026: ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ
Τά ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως (335) καί προεόρτιος τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου
Σταυροῦ. Κορνηλίου ἑκατοντάρχου (α' αἰ.). Ἀριστείδου μάρτυρος τοῦ Ἀθηναίου.
Ἱεροθέου ὁσίου τοῦ ἐκ Καλαμάτας († 1745).
Ἦχος: πλ. β' – Ἑωθινόν: Δ' – Ἀπόστ.: Γαλ. στ' 11-18 – Εὐαγ.: Ἰωάν. γ' 13-17.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 20 Σεπτεμβρίου, μετά τήν Ὑψωσιν.
Ἀπόστολος: Γαλ. β' 16-20– Εὐαγγέλιον: Μάρκ. η' 34 - θ' 1.

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Τό Ἱεραποστολικό Σεμινάριο ἐπαναλειτοργεῖ καί τό ἐτήσιο πρόγραμμα τῶν εἰσηγήσεών του θά προσπαθήσει νά καλύψει, κατά τό δυνατόν, θεολογικές καί σύγχρονες πνευματικές, κατηχητικές κ.λπ. ἀνάγκες καί προκλήσεις τῆς ἐποχῆς μας στόν ἀμπελόνα τῆς Ἱεραποστολῆς.

ΣΚΟΠΟΣ τοῦ Σεμιναρίου εἶναι νά δημιουργηθεῖ μιὰ «δεξαμενή» ἀνθρώπων καταρτισμένων, πού ἐπιθυμοῦν νά διακονήσουν στόν νευραλγικό τομέα τῆς Ἱεραποστολῆς.

Κατά τήν **ἐκπαιδευτική χρονιά 2026-2027** θά πραγματοποιηθοῦν δεκάπέντε (15) δίωρες διαδίκτυακές συναντήσεις, ἀνά δεκαπενθήμερο, πάντοτε Σάββατο ἀπόγευμα καί ὥρα 18:00.

Ἡ ἑναρξή τῶν μαθημάτων τοῦ σεμιναρίου θά πραγματοποιηθεῖ τό **Σάββατο 17 Ὀκτωβρίου 2026**. Χορηγεῖται: **ΒΕΒΑΙΩΣΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ**.

Προϋποθέσεις: Γίνονται δεκτοί σπουδαστές, ἀφοῦ προσκομίσουν α. Ἀποδεικτικό σπουδῶν (τουλάχιστον Ἀπολυτήριο Λυκείου) καί β. Δύο πρόσφατες φωτογραφίες.

Γιά πληροφορίες, μπορείτε νά ἀπευθύνεσθε: (α) Στό Γραφεῖο Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, στά τηλέφωνα: Μέγ. Πρωτοπρ. Δρ. π. Ἀντώνιος Μπαφαλοῦκος (τηλ. 210-7272315), καί κ. Εὐάγγελος Ζουρδούμης (τηλ. 210-7272316) (β) Στό ἠλεκτρονικό ταχυδρομεῖο: ierapostoli@apostoliki-diakonia.gr (γ) Στήν ἱστοσελίδα τοῦ Ὁργανισμοῦ www.apostoliki-diakonia.gr στήν ἐνότητα ΠΟΙΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ... **ΤΟΜΕΑΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ...** Ἱεραποστολικό Σεμινάριο.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
